

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/247/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912212649
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912212649.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Novotnej a členov senátu JUDr. Aleny Antalovej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 13C/146/2012-86 zo dňa 04. februára 2015, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom č.k. 13C/146/2012-86 zo dňa 04. februára 2015 zamietol žalobcovu žalobu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplata náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný nárok mu vznikol na základe nesprávneho úradného postupu Okresného súdu v Rimavskej Sobote v exekučnej veci vedenej na tomto súde proti povinnému Dušanovi Radičovi, pretože uvedený súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 6.4.2010, t.j. až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (omeškania viac ako 10 mesiacov). Podľa názoru prvostupňového súdu, 15-dňová lehota uvedená v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, určená na vyporiadanie sa súdu so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia, je lehotou zákonnou a procesnou. Vyjadruje ideálnu predstavu zákonodarcu o dobe potrebnej na to, aby sa takýto úkon mohol urobiť. Z tohto aspektu má táto lehota poriadkový charakter, nakoľko Exekučný poriadok neustanovuje sankciu za jej nedodržanie (uvedené platí i pre lehotu stanovenú v § 44 ods. 1 Exekučného poriadku). Navyše túto lehotu považuje súd za extrémne krátku na to, aby mohol exekučný súd náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (s poukazom na to, že výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu, vzhľadom na zložitosť vecí, význam konania pre oprávneného a povinného, časovú náročnosť posúdenia exekučného titulu a jeho súladu s vnútroštátnym právnym poriadkom a predpismi EÚ.) Ďalej uviedol, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do vydania poverenia, nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Prvostupňový súd v odôvodnení konštatoval, že v období, keď bola podávaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie boli na tunajší exekučný súd zo strany navrhovateľa postupne podávané hromadné podania v zmysle Exekučného poriadku v iných exekučných veciach - a to v počtoch výrazne negatívne

ovplyvňujúcich plynulé vybavovanie exekučnej agendy tunajším súdom v zákonom stanovených lehotách, pričom následkom toho došlo k mimoriadnej zaťažnosti tohto exekučného súdu. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal, že by v predmetnom konaní došlo k zbytočným prietahom, ako ani vznik škody, teda nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom uvedených v § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a tým ani splnenie zákonných predpokladov na náhradu majetkovej škody, preto súd žalobu zamietol. Žalovaný si uplatnil právo na náhradu trov konania bez ich vyčíslenia, preto mu okresný súd náhradu trov konania podľa § 151 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) nepriznal, keďže zo spisu nevyplýva, že by žalovanému nejaké trovy vznikli.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec na opätovné prejednanie. V odvolaní uviedol, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného hlavného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti pritom žalobca zdôraznil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca ďalej namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo podľa názoru žalobcu k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Ďalej namietal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej uviedol, že súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu výdavkov na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačných výdavkov spojených s vyhotovením urgencií, poštovné a telekomunikačné výdavky (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je podľa žalobcu rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrážne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Žalobca v odvolaní tiež uviedol, že predložil ako dôkaz o vzniku škody Znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným znaleckým posudkom je podľa žalobcu jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku určenej výške. V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. Žalobca tiež namietal, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdному pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom. Rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 2 a § 156 ods. 1, 3 O.s.p. čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici potom, ako súd dospel k záveru že odvolaniu nebolo možné vyhovieť.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012,

- (1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
- a) nezákonným rozhodnutím,
 - b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
 - c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
 - d) nesprávnym úradným postupom.
- (2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012,

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

(2) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Odvolačný súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu z dôvodov uvedených v odvolaní sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku pre správnosť jeho dôvodov a nenašiel dôvod, aby sa od logických a presvedčivých argumentov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku odklonil a preto na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu náhradu škody vo výške 125.- Eur a nemajetkovú ujmu vo výške 550.- Eur, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, ktorým je Okresný súd Rimavská Sobota s tým, že exekučný súd postupoval v rozpore s § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku. Žalobca videl nesprávny úradný postup v tom, že exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po uplynutí zákonom stanovenej doby.

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd ďalej zistil, že prvostupňový súd si v rámci prípravy pojednávania zadovážil predmetný exekučný spis. Z exekučného spisu 5Er/280/2009 vyplýva, že exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučnému súdu 6.8.2009. Z exekučného spisu ďalej vyplýva, že exekučný súd exekútora poveril na vykonanie exekúcie poverením zo dňa 6.4.2010 potom, ako si vyžiadal doklady - spisový materiál od Stáleho rozhodcovského súdu za účelom posúdenia exekučného titulu v zmysle § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z.. Z obsahu súdneho spisu súd zistil, že prvostupňový súd predložil vec na rozhodnutie o námietke zaujatosti nadriadenému súdu, ktorý rozhodol tak, že konajúca sudkyňa JUDr. Martina Koreňová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodnutia veci 13C/146/2012 (uznesenie 15NcC/320/2012-9 zo dňa 10.10.2012).

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že prvostupňový súd predvolal účastníkov konania na pojednávanie riadne a včas a zároveň ich vyzval, aby predložili alebo označili dôkazy, a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu prevzal predvolanie 12.1.2015. Pojednávanie bolo nariadené na deň 4.2.2015, preto lehota na prípravu bola zachovaná. Žalobca doručil prvostupňovému súdu 29.1.2015 elektronicky návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pretože podľa jeho názoru nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu. Súčasne podal návrh na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, ktorú podľa tohto podania podal na ústavný súd. Žalobcovi bolo vyjadrenie žalovanej doručené 12.1.2015. Okresný súd návrhu na prerušenie konania ani návrhu na zrušenie pojednávania nevyhovel. Na nariadenom pojednávaní rozhodol, že vec prejedná v neprítomnosti účastníkov konania. Rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania pre nesplnenie podmienok podľa § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. konštatoval, že o námietke zaujatosti rozhodol krajský súd uznesením zo dňa 10.10.2012 a zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodnutia prejednávanvej veci. Súd rozhodol aj vo veci samej napadnutým rozhodnutím.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolacia námietka, podľa ktorej prvostupňový súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a že v konaní rozhodoval vylúčený sudca neobstojí. O tom, že konajúca sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodnutia veci rozhodol právoplatne jej nadriadený súd. Prvostupňový súd postupoval v súlade s ustanovením § 101 Občianskeho súdneho poriadku, keď prejednal vec v neprítomnosti účastníkov, ktorí boli riadne predvolaní a ktorým bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. po tom ako zistil, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania a nezistil dôvod na odročenie pojednávania. Takýto postup v žiadnom prípade nemožno hodnotiť ako procesný postup okresného súdu, ktorý by založil vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, resp. postup, ktorým by bola žalobcovi odňatá možnosť konania pred súdom.

Pokiaľ okresný súd vec prejednal na pojednávaní, ktoré bolo riadne a včas nariadené a rozhodol vo veci samej, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca sa tejto možnosti zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Odvolací súd je toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Keď tu takéto dôvody chýbali a žalobca sa pojednávania nezúčastnil, sám si zmaril možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné práva.

Žalobca vo svojej žalobe označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom z ním označených dôkazov okresný súd vychádzal, keď si zadovážil exekučný spis 5Er/280/2009. V súlade s obsahom tohto spisu zistil, že súdu bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného, proti povinnému Dušanovi Radičovi, Majer, Klenovec pre vymoženie 511,86 Eur a prísl. doručená 6.8.2009. Exekučný súd požiadal rozhodcovský súd o predloženie rozhodcovského spisu. Následne žalobca doplnil návrh na podanie exekúcie o zmluvu o úvere a exekučný súd rozhodol o vydaní poverenia 6.4.2010. Nezodpovedá obsahu spisu žalobcovho tvrdenie, že výšku škody v konaní preukazoval predložením znaleckého posudku.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR otázka, či bolo alebo nebolo porušené v konkrétnom súdnom konaní právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa skúma vždy podľa okolností konkrétneho prípadu. Podstatné sú 3 kritériá, a to zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Žalobca namietal, že nebola dodržaná 15-dňová lehota na vydanie poverenia pre exekútora, 15 dní od doručenia žiadosti exekútora exekučnému súdu. Podľa § 44 ods. 2 exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania, ktoré začalo spísaním návrhu do zápisnice pred súdnym exekútorom 2. 7.2009 po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu v prípade že nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomné poverí exekútora, aby vykonal exekúcie. Táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadostí alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z predmetného ustanovenia je nepochybné, že 15-dňová lehota platí len pre prípady, kedy je návrh na začatie exekúcie, žiadosť o vydanie poverenia, ako aj exekučný titul v súlade so zákonom. Ak však exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom nemá stanovenú lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie (pozri aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 243/2013, IV.ÚS 605/2012). V predmetnom prípade exekučný súd rozhodol o žiadosti na udelenie poverenia potom, ako ihneď po doručení neúplnej žiadosti požiadal stály rozhodcovský súd o predloženie príslušného spisu. Takýto postup je odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Podstatné v danom prípade bolo, že vo veci nebol predložený exekučný titul, a preto nebolo možné rozhodnúť o vydaní poverenia v lehote 15 dní. Žalobca si sám zavinil, keď žiadal vykonanie exekúcie bez toho, aby zároveň predložil dôkaz o tom, že rozhodcovský súd bol oprávnený rozhodnúť spor medzi oprávneným a povinným. Rozhodcovský rozsudok v zmysle § 35 zákona o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z. z. má pre účastníkov účinky ako právoplatný rozsudok. Podľa predmetného zákona to platí pre rozhodnutia vydané rozhodcovským súdom v konaní podľa zákona o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovskému súdu jeho kompetencia rozhodovať majetkové spory neplynie priamo zo zákona, ale rozhodcovský súd ju získa až na základe dohody medzi účastníkmi sporu rozhodcovskej zmluvy. Z toho dôvodu je pre posúdenie, či súdu bol alebo

nebol predložený exekučný titul nevyhnutnou súčasťou prieskumu zisťovanie, či bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy dohodnutej či už vo forme osobitnej zmluvy alebo doložky k inej zmluvy. Žalobca v predmetnom exekučnom konaní nepredložil súčasne s predkladaným rozhodcovským rozsudkom aj rozhodcovskú zmluvu tak, aby exekučný súd mohol posúdiť bez ďalšieho, či išlo o exekučný titul. To znamená, či rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe právomoci založenej dohodou strán sporu. Nie je nepodstatnou aj skutočnosť, že žalobca sám iniciuje veľké množstvo exekučných konaní pred okresným súdom a za takej situácie je akceptovateľná predmetná lehota, v ktorej bolo rozhodnuté. Najmä v takom prípade, ako v predmetnej veci, keď exekútor k svojej žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pripojil ako tvrdený exekučný titul rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu bez toho, aby zároveň pripojil rozhodcovskú zmluvu, na základe ktorej by mohol byť predmetný rozsudok Rozhodcovského súdu exekučným titulom. Potom bolo úlohou exekučného súdu skúmať, či mu bol alebo nebol predložený exekučný titul. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie žalobcu v odvolaní, že bola splnená podmienka nesprávneho úradného postupu nezodpovedá skutočnostiam obsiahnutým v príslušnom exekučnom spise a zisteniam, ku ktorým dospel okresný súd z tohto dôkazu.

K žalobcovej námietke, že prvostupňový súd neprípustne skrátil dokazovanie a žalobcu nepoučil o možnosti predkladať dôkazy je potrebné uviesť, že táto námietka nezodpovedá obsahu súdneho spisu. Žalobca bol poučený o tom, že má právo predkladať dôkazy do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania už v predvolaní na súdne pojednávanie. Napriek riadnemu predvolaniu sa na toto pojednávanie nedostavil.

Žalobca namietal predčasnosť napadnutého rozhodnutia, ktoré bolo vydané skôr, ako bolo rozhodnuté o návrhu na prerušenie konania. Keďže žalobca podal návrh na prerušenie konania, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline. Z obsahu správneho spisu vyplýva, že prvostupňový súd rozhodol o návrhu na prerušenie konania uznesením 13C/306/2012-60 zo dňa 30.9.2014. Žalobca v odvolaní ani netvrdí, že by ním tvrdené povinnosti prvostupňovým súdom mala mať za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Takýto žalobný dôvod neobstojí, pretože nie je v súlade ani s § 109 Občianskeho súdneho poriadku ani s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Naopak, ak nie sú žiadne dôvody na prerušenie konania bez ohľadu na to, či sa žalobca domnieva, že také dôvody sú, súd je povinný postupovať v konaní tak, aby bolo rozhodnuté plynulo a bez prieťahov. V danej veci nebol dôvod na prerušenie konania, pretože prvostupňový súd bol viazaný právoplatným rozhodnutím nadriadeného súdu o tom, že konajúci sudca nebol vo veci vylúčený. Žalobca ani v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu netvrdil, že o jeho ústavnej sťažnosti prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, teda že bola jeho sťažnosť Ústavným súdom prijatá na ďalšie konanie v zmysle § 23 ods. 3 zákona o Ústavnom súde č. 38/1993 Z. z..

Podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej správy štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z uvedeného vyplýva, že ide o objektívnu zodpovednosť, predpokladom ktorej je nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Bez splnenia ktoréhokoľvek z uvedených troch predpokladov nemá štát za škodu zodpovednosť. Bez toho, aby bol v konaní jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup, ktorý by mal za následok vznik škody alebo nemajetkovej ujmy, nie je dôvod zaoberať sa výškou škody a ani príčinnou súvislosťou medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Keďže v prejednávanej veci nebol zistený nesprávny postup v konaní exekučného súdu a ani nebol preukázaný, nemohlo dôjsť k zodpovednosti štátu za škodu, a preto okresný súd správne postupoval, keď s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu nezisťoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa z jeho správnych dôvodov potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2, 3 O.s.p.).

Odvolací súd rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal, pretože svoje trovy v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. Úspešným bol žalovaný, avšak si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil, a preto mu súd ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.